

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: **J. H.**, narozený „X“,

bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. 3889/DS/2016,
JID 128827/2016/KUUK/MŠ,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. 3889/DS/2016, JID 128827/2016/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odbor správních činností, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 3. 2016, č. j. MmM/029833/2016/OSČ-Př/MK, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 2. 10. 2015 v 11:50 hodin v Mostě v ulici Pod Lajsníkem u bloku 514 směr nákupní centrum Kahan jako řidič motorového

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Za uvedený přestupek byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Dále mu vznikla dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce především namítl, že výměra uložené sankce je nezákonná a její odůvodnění nepřezkoumatelné. Uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, až na dvě výjimky, zda a jak žalovaný posoudil zákonná kritéria dle § 12 zákona o přestupcích při ukládání sankce. Konstatoval, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, jaké skutečnosti žalovaný podřadil pod jednotlivá zákonná kritéria – způsob spáchání, následek, míra zavinění, pohnutky, okolnosti.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51, ze dne 4. 9. 2003, č. j. 6 A 94/2002-40, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81.
4. Nesouhlasil s hodnocením závažnosti přestupku, když bylo konstatováno, že jeho přestupek byl hrubým porušením pravidel silničního provozu, které bylo ohrožením bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a ostatních jeho účastníků. V daném případě ohrozil žalobce pouze sebe tím, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, a je tudíž absurdní, aby byl za takové jednání potrestán, když např. sebevražda a sebepoškozování také nejsou porušením práva. Namítal, že uvedená úvaha je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, neboť typová závažnost jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem je obsažena již ve skutkové podstatě daného přestupku, a je tudíž zohledněna zákonodárcem ve stanoveném rozmezí zákonné sazby.
5. K úvaze žalovaného ohledně osoby žalobce při ukládání sankce sdělil, že tuto považuje za nepřezkoumatelnou, neboť není zřejmé, zda žalobcovu přestupkovou minulost kladl žalobci k tíži či nikoliv. Rovněž nebylo z úvahy zřejmé, k jakým přestupkům žalovaný přihlédl a od jakého okamžiku počítal zpětně tři roky přestupkové minulosti. Vytýkal, že žalovaný neuvedl, z jakého podkladu vycházel při hodnocení přestupkové minulosti žalobce. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75. Uvedl, že úvaha žalovaného o preventivním působení uložené sankce je nicneříkající, neboť i pokuta uložená při spodní hranici zákonného rozmezí má v nejméně závažných případech preventivní funkci.
6. Namítal, že nebylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem, když vozidlem jel velmi pomalu a jel v něm sám, tudíž neohrožoval nikoho jiného. Podotkl, že měl žalovaný provést úvahu o poměru polehčujících a přitěžujících okolností. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541.
7. Sdělil, že žalovaný se nezabýval věrohodností vyslechnutých policistů, čímž zůstala důvodná pochybnost o věrohodnosti vyslechnutých policistů, přičemž v daném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bylo jejich svědectví jediným usvědčujícím důkazem. Žalovaný rovněž neuvedl, jakým způsobem uvedené důkazy hodnotil, v čemž žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, a ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 37/03, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56.

8. Zdůraznil, že výpověď svědka S. je těžko uvěřitelná, když uvedl, že ve zpětném zrcátku na vzdálenost 10 až 15 metrů viděl, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem. Konstatoval, že jelikož o věrohodnosti výpovědi zasahujících policistů zůstala důvodná pochybnost, nemohou tyto sloužit jako dostatečný podklad o vině žalobce. Jelikož jiné důkazy o vině žalobce nebyly provedeny, dovodil, že o vině žalobce zůstaly důvodné pochybnosti. Podotkl, že skutkový děj proběhl jinak, než jak jej popsali zasahující policisté. Uvedl, že na daném místě a v daném čase dojel policejní vozidlo, které jelo tzv. „hlídkovou rychlostí“, a pro nízkou rychlost policejní vozidlo na přehledném úseku předjel, což jeho posádka nesla s nelibostí, neboť následovala silniční kontrola, při které byl podroben důkladné prohlídce. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47.
9. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož v jeho odůvodnění chybí jakékoliv úvahy o zavinění žalobce, přičemž ve výroku je uvedeno, že přestupek spáchal ve formě vědomé nedbalosti. Správní orgány se měly mj. zabývat tím, zda žalobce dodržel potřebnou míru opatrnosti. Na podporu svého tvrzení poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 277/2015-41, a ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86, a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007.
10. Namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění neobsahuje úvahy týkající se naplnění materiálního znaku přestupku. Současně uvedl, že materiální znak přestupku nebyl naplněn, jelikož jel s vozidlem dle tvrzení policistů velice pomalu a jel v něm sám. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45.
11. Uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť popis skutku nezahrnuje všechny znaky skutkové podstaty. Konstatoval, že dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je znakem daného přestupku též podmínka, že podle zvláštního právního předpisu musí být sedadlo řidiče povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Výrok však v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neobsahuje ustanovení zvláštního předpisu, dle kterého by vozidlo žalobce bezpečnostní pás povinně mít mělo. Rovněž namítal, že správní orgány nevyložily obsah zákonné povinnosti, že vozidlo má být dle zvláštního zákona bezpečnostním pásem vybaveno, tedy zda jím má pouze být vybaveno, či má povinnost jím být vybaveno a zároveň jím vybaveno je. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřoval ve skutečnosti, že správní orgány se nezabývaly skutečností, zda vozidlo žalobce bezpečnostním pásem bylo vybaveno. Na podporu výše uvedených tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahoval v rozporu s § 77 zákona o přestupcích bodový postih žalobce za přestupek. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve vyjádření především poukázal na skutečnost, že žalobce podal v řízení o přestupku pouze blanketní odvolání, které na výzvu nedoplnil. Uvedl, že při ukládání sankce bylo postupováno v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) a § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, přičemž bylo přihlédnuto k závažnosti, míře zavinění, způsobu spáchání, následkům a okolnostem přestupku, jakož i k osobě žalobce a jeho přestupkové minulosti. Podotkl, že mu nepřísluší polemizovat o absurditě dané skutkové podstaty, kterou určil zákonodárce, a dodal, že nepřipoutaný řidič je nebezpečný pro spolucestující a osoby mimo vozidlo. Konstatoval, že při ukládání sankce byly vzaty v úvahu přestupky spáchané za poslední tři roky předcházející vydání rozhodnutí. Sdělil, že v nízké rychlosti vozidla nespatřuje polehčující okolnost. Zdůraznil, že nemá pochybnost o důvěryhodnosti vyslechnutých policistů, přičemž neshledal v jejich výpovědích rozpor. Zároveň upozornil, že žalobce i jeho zmocněnec nebyli výsledku policistů přítomni a nesnažili se tedy skutečnosti uvést na pravou míru, přičemž námitku nedůvěryhodnosti vyslechnutých policistů vznesl až v řízení před soudem, v čemž spatřoval žalovaný její účelovost. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, shledal žalovaný nepřiléhavým, neboť v něm bylo rozhodnutí o přestupku založeno výhradně na důkazu, kterým bylo oznámení o přestupku a nebyly provedené žádné výsledky policistů a jiné další důkazy. Deklaroval, že žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění musel vědět, že měl být za jízdy připoután, přičemž ke spáchání dotčeného přestupku postačí zavinění ve formě nedbalosti. Konstatoval, že materiální stránka přestupku byla naplněna, přičemž žalobce neuvedl žádné okolnosti např. zdravotní, které by svědčily o opaku. Deklaroval, že v případě žalobce se nejednalo o historický vůz, u něhož by výbava bezpečnostními pásy ještě chyběla nebo nebyla povinná. Dodal, že oba vyslechnutí policisté shodně uvedli, že vozidlo žalobce bezpečnostní pásy mělo, přičemž k porušení dané povinnosti by došlo i v případě, kdyby je nemělo, ale mít mělo. Podotkl, že výrok obsahoval všechny náležitosti uvedené v § 77 zákona o přestupcích, přičemž mezi náležitosti výroku nenáleží výše bodového postihu za přestupek. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2016, sp. zn. 78 A 12/2016. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Replika žalobce

14. Žalobce v replice především uvedl, že žalovaný v odvolacím řízení pochybil, neboť si nepovšiml v žalobě vytýkaných vad učiněných správním orgánem prvního stupně, kterých si měl povšimnout i přesto, že odvolání bylo toliko blanketní. Sdělil, že znění zákona o silničním provozu nelze vykládat ryze formalisticky (gramaticky), ale je třeba jej vykládat teleologicky, tedy jaký je jeho smysl a účel. Dodal, že úvaha žalovaného o tom, že nepřipoutaný řidič může být v případě nehody vymrštěn z vozidla a ohrozit tak osoby vně vozidla, je absurdní a čistě hypotetická. Nepřipoutáním se bezpečnostním pásem může vzniknout újma na zdraví pouze nepřipoutanému řidiči, a je tudíž absurdní jej za to trestat. Na podporu svého tvrzení poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2011, sp. zn. II. ÚS 783/11. Zdůraznil, že úvahy žalovaného o věrohodnosti výpovědí policistů ve vyjádření k žalobě jsou irelevantní, jelikož ty měly být součástí napadeného rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

K výtce žalovaného, že neuvedl, žádná skutková tvrzení, sdělil, že tato uvedl v bodě č. 36 žaloby. Sdělil, že úvahy o zavinění žalobce a o materiální stránce přestupku ve vyjádření k žalobě již nejsou podstatné, neboť ty měly být součástí již napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Afs 197/2004-89. Ohradil se proti formalistickému pojetí materiální stránky přestupku, kterou žalovaný ve vyjádření k žalobě ztotožnil s naplněním znaků přestupku uvedených v zákoně. Zdůraznil, že je povinností správního orgánu zjistit, zda došlo k naplnění materiální stránky přestupku, jakožto všech znaků přestupku, přičemž v daném případě k naplnění materiální stránky přestupku nedošlo, jelikož žalobce jel ve vozidle sám, pomalu a v obci. Podotkl, že ve výroku nebylo uvedeno ustanovení, dle kterého mělo být sedadlo žalobce ve vozidle vybaveno bezpečnostním pásem. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, a ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Afs 197/2004-89.

Ústní jednání soudu

15. Jednání soudu se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili.
16. Pověřený pracovník žalovaného se z jednání v den jednání telefonicky omluvil.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.
18. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 10. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Most, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí bylo i oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 2. 10. 2015, úřední záznam ze dne 2. 10. 2015, fotodokumentace vozidla žalobce z místa přestupku a jeho dokladů a výpis z registru řidičů ve vztahu k žalobci. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 2. 10. 2015 v 11:50 hodin v Mostě v ulici Pod Lajsníkem na úrovni bloku 514 ve směru k nákupnímu centru Kahan nebyl při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia 5E, registrační značky „X“, připoután bezpečnostním pásem, což policisté zpozorovali ve zpětném zrcátku, když se k nim žalobce zezadu přibližoval.
20. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 10. 12. 2015 příkaz, proti němuž žalobce podal včasný odpor, dne 23. 2. 2016 se konalo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ústní jednání, k němuž se bez náležité omluvy nedostavil žalobce ani jeho zmocněnkyně, ale byli při něm vyslechnuti oba zasahující policisté. Dne 9. 3. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil, a dne 18. 8. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

21. Dle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
22. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
23. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.
24. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
25. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
26. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

27. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud prioritně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že ve výroku nebyla uvedena všechna ustanovení právní normy, kterou měl žalobce porušit, neboť výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahoval konkrétní ustanovení, které by ukládalo povinnost žalobci mít své sedadlo vybaveno bezpečnostním pásem, a které mělo být žalobcem porušeno, přičemž tuto povinnost nešlo dovodit z blanketních norem uvedených ve výroku ani z odůvodnění. Dále spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost ve skutečnosti, že správní orgány nezjišťovaly, zda bylo vozidlo žalobce vybaveno bezpečnostními pásy, neposoudily všechna zákonná kritéria při ukládání sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, nebylo zřejmé, zda přestupková minulost žalobce byla posuzována k jeho tíži, nebyly hodnoceny výpovědi zasahujících policistů a chyběly úvahy o zavinění žalobce a naplnění materiální stránky přestupku.
28. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, vyplývá: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*
29. Soud předesílá, že pro účely soudního přezkumu prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a zároveň podotýká, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s dílčími nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo s nesouhlasem žalobce s obsahem dotčeného, byť vágního, odůvodnění, jak rovněž plyne z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.
30. Soud nepřisvědčil námitce žalobce spočívající v nedostatku výroku s ohledem na nedostatečnou právní kvalifikaci. Ve vztahu k nepřipoutání žalobce na sedadle bezpečnostním pásem byl skutek ve výroku kvalifikován ustanoveními § 125c odst. 1 písm. k) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z takto vymezené normy je patrné, že žalobce se dopustil přestupku tím, že nebyl ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, přestože jím jeho vozidlo vybaveno bylo, což je zřejmé z fotografií obsažených ve správním spise. Chybějící odkaz ve výroku na zvláštní právní předpis ukládající povinnost mít sedadlo vybavené bezpečnostním pásem není tak závažným nedostatkem, který by mohl způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když podstata přestupku je z vymezení uvedeného ve výroku dostatečně zřejmá a předmětné vozidlo bezpečnostním pásem vybaveno bylo. Žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, přičemž je notorií, že předmětné vozidlo není typem vozidla, které by mělo mít výjimku z povinné vybavenosti sedadel bezpečnostním pásem jako je tomu např. u traktorů či veteránů. Žalobci se nepodařilo napadené rozhodnutí dotčenou námitkou zpochybnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56, vyplývá, že: „*Namítal-li stěžovatel, že v prvostupňovém rozhodnutí absentující vypořádání míry zavinění přestupkového jednání způsobuje jeho nepřezkoumatelnost, shoduje se Nejvyšší správní soud s názorem krajského soudu, že tomu tak není, a to právě s přihlédnutím k procesní liknavosti stěžovatele v průběhu řízení o přestupku. Pokud až nyní namítá, že tímto může být poškozen ve vztahu k soukromým subjektům, činí tak v ryze hypotetické rovině a rovněž účelově, neboť takový svůj případný hypotetický zájem mohl hájit bez zjevných překážek již v řízení správním. Krajský soud správně konstatoval, že u předmětného přestupku postačí zavinění z nedbalosti; lhotejno, zda se má jednat o nedbalost vědomou či nevědomou. Správní orgány prakticky presumovaly nedbalostní formu zavinění, neboť v důsledku stěžovatelovy procesní pasivity nebylo z čeho usuzovat na jeho vnitřní subjektivní angažovanost ke zjištěnému přestupkovému jednání. Strohost správních rozhodnutí v naříkaném ohledu je tudíž spíše vinou stěžovatele, neboť právě při zjišťování formy zavinění je nezbytná určitá míra komunikace s obviněným. Správní orgány proto postupovaly bezvadně, jestliže vycházely z toho, že stěžovatel spáchal přestupek v nedbalostní formě zavinění.*“
32. K žalobní námitce absentující úvahy o zavinění žalobce soud uvádí, že ačkoliv je pravdou, že tato úvaha se nevyskytuje v odůvodnění prvostupňového ani napadeného rozhodnutí, nezpůsobuje tento nedostatek vzhledem k okolnostem případu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V předmětné věci zůstal žalobce po celou dobu řízení o přestupku pasivní a správním orgánům neposkytl žádné bližší informace, na jejichž základě by si správní orgány mohly činit úsudek na niterní postoj žalobce k přestupkovému jednání. Tuto námitku vznesl žalobce až v žalobě, z čehož je možné usuzovat na její účelový charakter. Soud považuje za nutné připomenout, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je forma zavinění uvedena jako vědomá nedbalost, čímž bylo učiněno za dost zákonného požadavku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích, přičemž v daném případě, stejně jako v dalších případech dopravních přestupků, je zřejmé, že žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění musel být s pravidly silničního provozu obeznámen, tedy i s povinností být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a zavinění ve formě nedbalosti ať už vědomé, či nevědomé, je oprávněně presumováno. Přičemž dle § 3 zákona o přestupcích ke spáchání přestupku postačí zavinění ve formě nedbalostní, nestanoví-li zákon jinak.
33. Dále soud k žalobním námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí sděluje, že byť by si soud dovedl představit rozsáhlejší, propracovanější a věcnější úvahy správních orgánů, z hlediska přezkoumatelnosti úvahy správního orgánu prvního stupně a žalovaného postačují.
34. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
35. Jedná se o úvahy ohledně druhu a výměry sankce s ohledem na § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, které byly uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí na str. 3, kde je především uvedeno: „*Při stanovení výše a druhu sankce správní orgán vycházel zejména ze závažnosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ze zjištěné míry zavinění, způsobu spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán a v tomto případě přihlédl i k tomu, že se jedná o hrubé porušení pravidel silničního provozu, které je ohrožením bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a ostatních jeho účastníků. Správní orgán přihlédl*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

také k osobě pachatele a vzal v úvahu, že Jaroslav Holman má záznamy o přestupcích, spáchaných v posledních třech letech. Současně vzal v úvahu i to, že uložená sankce má působit nejen jako trest, ale i preventivně. Proto správní orgán považuje výši a druh sankce za plně odpovídající.“ Z výše citovaného je patrné, že správní orgán prvního stupně provedl, byť vágní, úvahy ohledně druhu a výměry sankce ve světle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Z uvedeného kontextu je rovněž patrné, že přestupková minulost žalobce byla hodnocena v jeho neprospěch, když za poslední tři roky před vydáním prvostupňového rozhodnutí měl žalobce záznamy o přestupcích. O hodnocení ve prospěch přestupkové minulosti žalobce by se dalo hovořit v případě, že by žádné záznamy o přestupcích neměl. Nutno podotknout, že správní orgány při vši neaktivitě žalobce v řízení o přestupku vzali v úvahu všechny podstatné okolnosti případu a tyto náležitě zhodnotily i s ohledem na jejich polehčující či přitěžující charakter.

36. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, k otázce věrohodnosti policistů coby svědků podávajících výpověď uvedl následující: „o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena, jakýkoli zájem. (...) Pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení.“ S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že v projednávané věci nemá žádné pochybnosti o věrohodnosti vyslechnutých policistů, neboť nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by naznačovala, že by při provedené kontrole měli postupovat vůči žalobci předpojatě či jakkoliv nestranně.
37. Obsah výpovědi zasahujících policistů správní orgán prvního stupně uvedl na str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí. Byť se správní orgán prvního stupně přímo nezabýval hodnocením důvěryhodností zasahujících policistů a jejich výpovědí, je z učiněného skutkového závěru implicitně zřejmé, že výpovědi zasahujících policistů hodnotil jako důvěryhodné, když vzal jejich obsah za základ skutkových zjištění ve věci, přičemž tyto nebyly ve správním řízení žalobcem nikterak zpochybňovány. Skutečnost, že zasahující policista S. ve své výpovědi uvedl, že ve zpětném zrcátku viděl, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem, není nikterak nedůvěryhodná, když z fotografií obsažených ve správním spise je patrné, že počasí nesnižovalo viditelnost a žalobce měl na sobě světlé svršky, přičemž bezpečnostní pás byl tmavý, tudíž by jeho použití na světlém podkladu svršku žalobce bylo dobře vidět. Za předestřených okolností nemá soud pochybnosti, že fyzicky (zrakově) způsobilý policista uvedené skutečnosti viděl. Nadto druhý zasahující policista M. uvedl, že viděl totéž a to napřímo a nikoliv jako odraz ve zpětném zrcátku. Soud rovněž podotýká, že žalobcem popsany průběh předmětného přestupkového jednání, dojetí vozidla policistů, jeho předjetí a následná kontrola, nikterak nezpochybnil skutečnost, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobci se ani touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
38. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, vyplynulo: „Každopádně NSS stěžovatele ubezpečuje, že materiální stránku přestupku naplnil. Nerespektoval-li stěžovatel povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti NSS neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může brozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí stěžovatel. To, že stěžovatel jel pomalu, nebo že jel v motorovém vozidle sám, není podstatné. NSS opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2007, čj. 1 As 24/2006-86).“

39. K materiální stránce přestupku se žalovaný vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Odvolač orgán považuje za důležité upozornit na skutečnost, že pro konstatování naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek, mající znaky uvedené v zákoně (v daném případě tedy v zákoně č. 361/2000 Sb.), a dále že se musí jednat o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Definici přestupku obsahuje § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož „Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“ Soud podotýká, že jakkoliv se daná úvaha správního orgánu prvního stupně ohledně naplnění materiálního znaku přestupku věcně neshoduje s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, nezpůsobuje tato skutečnost nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Současně je třeba uvést, že materiální stránkou přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem za jízdy ve vozidle se již zabýval Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku, přičemž dovodil, že u tohoto typu dopravního přestupku je jeho materiální stránka naplněna již naplněním formálních znaků skutkové podstaty. Pro nenaplnění materiální stránky daného přestupku by musely existovat výjimečné okolnosti, přičemž těmito okolnostmi není ani skutečnost, že jel žalobce ve vozidle sám, ani pomalá jízda, když žalobce by měl být připoután ještě před započítáním jízdy. Soud se s uvedenou námitkou žalobce rovněž neztotožnil.
40. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že by výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musel obsahovat i bodový postih. Z taxativního vymezení obsahu výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, dle § 77 zákona o přestupcích spolu s taxativním výčtem sankcí, jež lze za přestupek uložit, dle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích, vyplývá, že bodový postih není zákonným požadavkem pro výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, kde shrnul, že: „Rozšířený senát tedy respektoval skutečnost, že k zápočtu „trestných“ bodů (tedy k uložení trestu) dochází přímo na základě zákona a že správní orgán o tomto trestu nerozhoduje, ale pouze provádí jeho záznam. [...] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tak nelze nijak dovodit (a bylo by to i v rozporu s výše uvedeným), že by údaj o zápočtu bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku spáchaném podle zákona o silničním provozu, takovému názoru pak nesvědčí ani § 77 přestupkového zákona, ani související § 11 tohoto zákona.““ S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že žalovaný nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce.
41. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. března 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.